

Zvezek 2.

Letnik III.

Februar 1899.

Kitica spevov v proslavo božjega Srca Jezusovoga ob koncu XIX. stoletja.

(Spletel J. P. Belostenski.)

1. Studenec.

Stoji tam gora Golgata,
Studenec živ iz nje kipí,
Napaja zemlje krog prostran
In vse oživlja ji stvari.

Oj, čudotvorni ta izvir,
Poln milosti in poln vrlin,
Je sladko Srce Jezusa,
Kopneče smrtnih bolečin.

Iz križa lije blagi tok,
Obseva ga žareči plam:
Ljubezen to neskončna je,
Deleč skrivnostna čuda nam.

Kjer zemlje rod v solzáh ječi,
Razburja ga skušnjav nemir,
Pomoči v vsej obilnosti
Nebeški ta mu daje vir.

Zaupno torej ôdprimó
Pustinjo svojega srcá,
Da k novi moči napoji
Nas blagodejni vir nebá.

O, Srce Jezusa, izlij
Studenec milosti na nas,
Da okrepčani se tako
Povrnemo v Tvoj večni kras.

2. Ljubezni žar.

Nebó blišči nebrojnih zvezdic,	In zdaj to Srce je med nami
Krog nas leži pa črna noč,	Povsod priljubljen, dragi gost,
A dan vzbudi se, ko zasine	Po gorah, dolih, v blišču, v revi
Z višin nadzemskih solnce moč.	Njegova širi se sladkost.

Človeštvo v sponah je medlelo,	Ljubezni ogenj v Njem se neti,
Temá pokrivala je svet;	In plameneči žar Njegov
Kar Srce milo zaiskrilo	Zdaj hladna srca nam ogreva
V prejasnem svitu mu je spet.	Ves Svoj deli nam blagoslov.

V sveti hišici.

Zveličani Klemen Hofbaver, o katerem si lahko nekaj bral v zadnjem „Vencu“, je nekoč kot štirinajstletni mladenič iz srčne želje po mašništvu zaklical: „Da bi bil jaz sv. Krištof in bi mogel nositi Jezusa v svojih rokah!“ — Ali veš, kaj pripoveduje pobožna povest o sv. Krištofu? Doma je bil daleč tam v Aziji. Kristijane so takrat hudo preganjali in tudi Krištof je umrl kot mučenec za sveto vero. Ko je še živel, je ljudem rad pomagal, kjer je le mogel. V tistem kraju je tekel velik potok, čez kateri daleč na okolo ni držala nobena brv. Ob tem potoku si je sv. Krištof postavil kočó in na ramah prenašal ljudi čez vodo; zakaj sv. Krištof je bil velik in močan. To je bilo Bogu tako všeč, da je sam Jezus prišel iz nebes in se sv. Krištofu prikazal v podobi zalega dečka, proseč, da ga ponese čez potok. Krištof ni poznal lepega deteta, zadel je je na rame in nesel na ono stran vode. Tām pa se je deček začel svetiti in bliščati kakor nebeško solnce, in reče svetniku, da je sam Sin božji, zahvali ga za ljubezen, s katero streže popotnikom, in potem izgine. Od takrat se svetnik imenuje Krištof, to se pravi, nosivec Kristusov.

Kakor sv. Krištof, prenaša v svojih rokah vsak mašnik Jezusa skritega v podobah najsvetejšega zakramenta. Kristus v najsvetejšem zakramentu sicer ni pričujoč kot majhno dete, ki so je pastirci molili v jaslicah; pričujoč je tak, kakršen se je apostolom prikazoval po svojem vstajenju, veličasten častitljiv, tak, kakršen je v svoji slavi v nebesih na desnici Boga Očeta. Toda to, kar vidimo pri najsvetejšem zakramentu in okrog njega, bela hostija, kelih, tabernakelj, vse to nas spominja božjega deteta; in če gledamo mašnika, ko deva sveto hostijo v ciborij ali monštranco, nam prihaja v misel prečista Devica Marija, kako je presveto božje dete položila v jaslice. Tudi se je Jezus sam v najsvetejšem zakramentu svetnikom večkrat prikazal v podobi majhnega deteta, kakor da je hotel s tem razodeti, kako ljubo mu je, če v najsvetejšem zakramentu častimo skrivnost njegovega svetega detinstva. Zato sem zadnjič dejal, da je vsaka katoliška cerkev Betlehem in jaslice so vsaki

tabernakelj, v katerem biva Jezus v najsvetejšem zakramentu. Danes pojdeva v tihi Nazaret. Tu bi ti moral mnogo lepega povedati o sv. Jožefu, o prečisti Devici in ljubem božjem detetu; pa razbrati hočem samo to, kar nas bolj spominja sv. Rešnega Telesa. Oglejva si najprej „sveto hišico“ kjer je Beseda meso postala in je Zveličar živel do svojega tridesetega leta; božja previdnost nam jo je ohranila do današnjega dne.

Jezus je zaslepljenim Judom naprej povedal, da bodo prišli sovražniki in razdejali mesto in tempelj. Gospodovo prerokovanje se je natanko vjelo l. 70.; takrat je prišel Tit, sin rimskega cesarja, opustošil deželo in porušil Jeruzalem, da ni ostal kamen na kamenu. Sveto hišico v Nazaretu pa je čuval Bog, da je ni oskrunila človeška roka. Bila je svetišče prvim kristijanom, in apostoli so v njej opravljali presveto daritev. L. 326. je pobožna mati cesarja Konstantina, sv. Helena, romala v sveto deželo in obiskala vse one kraje, koder je nekdanj hodil naš Zveličar. Ko je prišla v Nazaret, je našla sveto hišico še vso tako, kakršna je bila takrat, ko sta v nji bivala Jezus in Marija. Vsa vesela je zahvalila Boga in dala nad hišico zidati prekrasno cerkev; na čelu pa je dala v mramor vrezati besede: „To je oltar, na katerem je bil najprej vložen temelj odrešenja človeškega rodu.“

Glas o sveti hišici je šel po vseh deželah in pobožni romarji vseh stanov so prihajali, da počasté svete kraje. Sveti Ludovik, francoski kralj je romal tja l. 1252., prišel je v Nazaret v 25. dan marca, v praznik Marijinega oznanjenja. V spokornem rašovniku in do solz ganjen je stopil v sveti hram, bil je pri maši, in med mašo ga je obhajal Odon, škof v Fraskatih in poslanec sv. rimske stolice. Še dandanašnji hranijo v Loretu spomin na romanje pobožnega kralja.

L. 1291. so Muhamedanci obladali sveto deželo in skrunili kraje, ki so bili nekdanj porošeni s krvjo Odrešenikovo. Sveta hišica, ki jo je božja roka več nego tisoč let skrbno varovala, se je tudi ta pot čudežno ohranila. Po noči med 9. in 10. dnem majnika meseca so angelci prenesli sveto hišico iz Nazareta v Ravnico pri Trsatu. Kako so se začudili seljani drugo jutro, ko so ugledali hišico na prostoru, kjer še nikoli ni stala nobena hiša; in zidana je bila tako, kakor v tem kraju nihče ni zidal: temelja ni imela nobenega; notri pa je bil oltar in sv. razpelo in podoba Matere božje. Duhovnik trsaški je bil prav ta čas bolan. Njemu se je prikazala prečista Devica in razodela, odkod je hišica. Gospod Aleksander, tako je bilo duhovniku ime, hipoma ozdravi, vstane in hiti zbrani množici povedat, kaj se je zgodilo. Brž so vso stvar natanko preiskali, in reški poglavar, Nikolaj Franžipani je takoj poslal ljudij v Nazaret, da tam ovedo kako in kaj. Na mestu, kjer je prej stala sveta hišica, so poslanci našli samo še temelj, in ljudje v Nazaretu so jim povedali, da je hišica nahodoma po noči izginila. Premerili so prostor po dolgem in po črez in širjavo pri temeljnem zidu, in vse se je lepo vjemalo s hišico na Trsatu. Pa Dalmatinci niso dolgo uživali sreče, da bi bila božja hišica pri njih. Po treh letih in sedmih mesecih so 10. dan decembra l. 1294. nevidne roke prenesle sveto hišico črez adrijansko morje v laško deželo. Še dvakrat je potem menjala sveta hišica svoj prostor in slednjič v 7. dan

septembra l. 1295. obstala na mestu, kjer je še dandanašnji. Poslanci iz Reke so potrdili, da je to prav tista hišica, katero so bili poprej angeli k njim prinesli iz Nazareta. Dalmatinci pa so leto za letom romali črez morje v Loreto, in tu obžalovali svojo izgubo. Sedaj prihajajo tu sem romarji z vsega sveta.

Pojdiva še midva v duhu na božjo pot v Loreto in obiščiva ono sveto hišico, v kateri sta nekdanj toliko let živel Jezus in Marija. Jaz sem vže bil enkrat tam, pa sem ti lahko za vodnika.

Sveto hišico oklepa sedaj lepa cerkev z visoko kupolo. Zidali so jo v 16. stoletju. Spređaj na čelu blišči zlat napis: „Božje porodnice hiša, v kateri je Beseda meso postala.“ Vstopiva pobožno, in pojdiva naravnost do svete hišice; tu najprej poljubiva tla, po katerih je nekdanj hodil božji Sin in njegova presveta Mati, potem pa nekoliko pomoliva, predno si ogledava hišico. Saj je tako lahko moliti na tem svetem kraju, kjer je nekdanj molila sveta družina; in tukaj, kjer midva v duhu klečiva, je klečal tudi sv. Frančišek Ksaverij, zveličani Peter Kanizij, sv. Frančišek Borgija, sv. Stanislav Kostka, sv. Alojzij; dvakrat je prišel tu sem sv. Kajetan Tijenski in sv. Frančišek Karačola je tukaj prečul dve noči. Večkrat je romal tu sem sv. Karol Boromej, in sv. Frančišek Salezij je v sv. hišici izrekel prelepe besede: „To je torej tvoje stanovanje, o lepa nevesta večnega Kralja! Tukaj si bival ti, božji prijatelj duš. Tukaj si postal moj brat!“

Božji Sin je prišel na svet učit ljudi ponižnosti. Ponižnost nam oznanja njegovo rojstvo, življenje in smrt; jaslice in sv. križ sta nam priča ponižnosti našega Zveličarja. Ponižnost in uboštvo Gospodovo nam kaže tudi sv. hišica; vse v njej je preprosto in ubogo. Znotraj je dolga nekaj nad devet metrov, široka nekako štiri metre, in visoka do pet metrov. Še dandanašnji stoji tu malo ognjišče, kjer je Marija kurila in pripravljala jed za sveto družino; tudi še kažejo skledico, iz katere je Mati božja dajala jesti majhnemu Jezusu. Na oltarju, ki je pomaknjen proti steni, so neki že apostoli darovali presveto daritev. Nad oltarjem je stara Marijina podoba iz cedrovega lesa. Mati božja je ogrnjena v višnjeve plašč; na glavi ima krono, obloženo z dragimi kameni; z levo roko pestuje božje dete, in z desnico je oklepa. Dete drži v levici zemeljsko kroglo, desnico pa ima vzdignjeno za blagoslov. Od starosti in dima, ki ga delajo nebrojne sveče in svetilke, je podoba popolnoma očrnela.

Ko so v 16. stoletju zidali cerkev, so papeži dali nekaj malega predelati in premeniti tudi v sv. hišici. Edino okno, ki je puščalo svetlobo v božjo hišico, so zazidali; prav tako so zazidali tudi vrata in naredili trojna nova vrata, zato, da bi romarji laže prihajali in odhajali. Zunanje stene so preoblekli z novim zidom od mramorja; lesen strop, ki pa bržkone ni bil več prvotni, so radi varnosti pred ognjem dejali strani in namesto njega razpeli nad sveto hišico zidan obok, ki je naslonjen na nov zid.

Radodarnost pobožnih romarjev, papežev, kraljev in cesarjev je sveto hišico okrasila z neštetimi dragotinami. V prejšnjih časih je v večje praznike v sveti hišici gorelo 27 zlatih svetilk pred Marijino podobo in 47 srebrnih svetilk na okolo ob stenah. V zakristiji je bilo pred 200 leti 17 velikih

predalnikov napolnjenih z blagoslovnimi darili, proti koncu prejšnjega stoletja so štelili celo 67 omar samih darov. L. 1797. pa so do malega vse te zaklade pobrali grabežljivi in bogokletni Francozje; najdragocenejše umetnine iz zlata in srebra so zdrobili in stopili; podobo Matere božje so odnesli seboj v Pariz. Papež Pij VII. je l. 1802. dobil nazaj podobo, a vse druge dragocenosti so za vselej izginile. Sedanji gospodarji v Italiji posnemajo francoske podivjane revolucionarje in se tudi lasté cerkvenega imetja v Loretu.

Leta 1894. so slovesno praznovali šeststoletni spomin, odkar so angeli prenesli sveto hišico s Trsata v Loreto. Ob tej priliki so tudi začeli popravljati cerkev, ki je bila na mnogih krajih že hudo poškodovana. Škof loretski je sklenil, da hoče prenoviti vso cerkev; a ker sam ni zmozel troškov, se je obrnil do krščanskih narodov s prošnjo, naj vsak narod prevzame in oskrbi eno kapelico. Slovani smo dobili kapelico v desnem delu prečne ladije.

To je na kratko posneta povest o sveti hišici, v kateri se je Sin božji večlovečil in preživel svoja mladostna leta. Po pravici je nekdo dejal: sveta hišica je zibelka krščanstva, prvo svetišče na zemlji in prva Mariji posvečena cerkev. Nihče ne stopi na ta sveti kraj, da ne bi čutil, kako blizu je tukaj Bog in njegova presveta Mati.

Ljubi bravec, ki si z menoj v duhu romal v Loreto in videl, koliko so verni kristijani storili za sveto hišico, kako jo časté in skrbno varujejo; ob koncu najine poti te prosim, samo ene stvari: pomisli malo, ali ni sveti hišici podobna vsaka cerkev, v kateri pri vsaki sv. maši pride Jezus na oltar in kjer noč in dan biva v presvetem zakramentu. Pobožen romar, ki je v 16. stoletju prišel v Loreto, je dejal: „Ko sem prišel do svete hišice Marije Device in videl, kako tukaj mogočna božja dobrotá razodeva svoja čuda, me je nagloma nekaj pretreslo. Zdelo se mi je, da slišim glas božji, ki je rekel Mozesu: „Ne bližaj se! Sezuj črevlje, zakaj kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja.“ Ali ni prav tako sveta vsaka cerkev, kjer je v tabernaklju prav isti Jezus, ki je nekdaj stanoval v sveti hišici? Noben romar ne prestopi praga svete hišice, da ne bi poljubil tal ali stene, nihče tu ne govori, nihče se okrog ne ozira. Imejmo enako spoštovanje do naših cerkvá; varujmo se, da ne bomo z vedenjem, govorjenjem, s pogledi žalili božje pričujočnosti, zakaj vsaka cerkev je v resnici „hiša božja in nebeška vrata.“

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše dr. I. G.)

Sv. Alfonz Ligvorski.

Svetnik, čigar življenje in delovanje hočem tu na kratko opisati, je bil škof, sloveč bogoslovski učenjak in nosi častno ime „učitelja svete cerkve“. Toda kakor ga občuduje učeni svet, tako je znan tudi prostemu narodu po svojih krasnih nabožnih spisih. Zato je umestno, da ga tu omenjamo.

Alfonz Marija Ligvorski je bil plemenitega rodu in je zagledal luč sveta leta 1696. v Neapolu na Laškem. Oba njegova roditelja, oče Jožef in mati Ana, sta bila zelo verna in bogaboječa. Te čednosti so tudi v polni meri prešle na sina Alfonza. Že kot deček se ni ničesar tako bal, kakor greha. Nekdaj se je igral z drugimi otroki in je slučajno pri igri večkrat zaporedoma dobil. To je nasprotnike tako raztogotilo, da so ga obdolžili goljufije. Alfonz pa užaljen vrže denar na tla in zakliče: „Ali res mislite, da bi mogel za ta ubogi vinar razžaliti božje veličastvo?“ Rekši zapusti družbo in odide v cerkev molit. — Kot dijak je redno obiskaval presveto Rešno Telo in pristopal vsak teden k svetemu obhajilu. Napredoval pa je v vseh vednostih tako izvrstno, da je že kot dvajsetleten mladenič postal doktor pravožnanstva in advokat. Tri leta je marljivo deloval v svojem poklicu in si pridobil slavno ime v deželi.

Kar se mu pripeti, da je v neki pravdi zagovarjal stvar, ki se mu je sprva zdela pravična, pa jo je pozneje spoznal za krivično. Zavest, da je zagovarjal krivico, in skrb, da bi se kaj takega še utegnilo zgoditi, ako ostane pravdni zagovornik, ga je tako užalostila, da je takoj dal slovo svojemu poklicu. „Sedaj sem te spoznal, goljufivi svet, sedaj sem te spoznal“, je zaklical, „z Bogom vé sodne dvorane, ne bode te več videle.“

Nekaj dnij je preživel v molitvi in premišljevanju. Tu v sveti samoti je prišel do prepričanja, da ga Bog kliče v duhovski stan. Z vso vnemo se je lotil bogoslovskih študij in že po treh letih je bil radi svoje učenosti in svetosti posvečen v mašnika (l. 1726.)

Že kot bogoslovec je Alfonz gorel za izveličanje duš in si prizadeval zlasti mladino pridobiti za Boga; ko pa je postal duhovnik, ni stavil nikakih mej svoji gorečnosti. Pomagal je v dušnem pastirstvu pri domači farni cerkvi in zlasti oznanoval božjo besedo tako prepričevalno, da se je mnogo očitnih grešnikov spreobrnilo. Njegov oče je nekdanj slučajno šel mimo cerkve, v kateri je Alfonz pridigoval. Stopil je v cerkev, da bi poslušal svojega sina, in bil je tako ginjen od njegove pridige, da je vskliknil zapustivši cerkev: „Moj sin me je še le učil Boga popolnoma spoznavati.“

Zelo je bolelo gorečega duhovnika, ko je videl, kako je preprosto ljudstvo po Laškem nevedno v verskih resnicah in v mnogih krajih npravno pokvarjeno. Da bi mu pomagal, je ustanovil družbo duhovnikov-misijonarjev, katerim naj bi bila glavna dolžnost, reševati neumrljive duše z misijoni in duhovnimi vajami. Po zgledu božjega Zveličarja naj bi skrbeli za izgubljene ovčice, in zato je imenoval svojo družbo „kongregacijo presvetega Zveličarja“ ali redemptoriste.

S svojimi tovariši je hodil od kraja do kraja, povsod so vneto pridigovali in izpovedovali. Ker so bile njihove pridige polne nebeškega ognja, so se nehoté tajala ledena srca in na tisoče se jih je spreobrnilo. — V one fare, kjer se je obhajal sveti misijon, se je sv. Alfonz po nekaj mesecih povrnil z manjšim številom tovarišev in zopet ostal par dnij, da je potrdil, kar se je bilo dobrega zapričelo in predramil tiste, ki milosti božje še niso hoteli vsprejeti.

Družba „redemptoristov“, katero je ustanovil sv. Alfonz, se je po njegovi smrti zelo razmnožila. Zveličani Klemen Hofbaver jo je vpeljal v Avstriji in Nemčiji. Dandanašnji je razširjena po vsem katoliškem svetu in uspešno deluje.

S svojim apostolskim delovanjem je Alfonz zaslovel po mestih in vaseh, in občna želja je bila, da se ta svetla luč višje postavi, da bi svetila še dalje na okrog. Ponujali so mu razne častne službe, toda Alfonz se jih je stano- vitno branil. L. 1762. pa ga je nepričakovano papež Klemen XIII. imenoval za škofa v Št. Agati na Neapolitanskem. Le iz pokorščine do svetega očeta je prevzel Alfonz visoko službo. „Bog hoče, da sem škof“, je rekel vdano, „torej hočem biti.“ Svoje višje pastirsko delovanje je pričel s tem, da je vsem faram svoje škofije naklonil milost sv. misijona. Že prvi teden po slo- vesnem vmeščenju ga je sam vodil v stolni cerkvi sv. Agate. V kratkem času je bila prenovljena škofija, v kateri so bile do tedaj vkoreninjene mar- sikatere pregrehe. Da bi jo trajno zboljšal, je skrbel zlasti za duhovski na- raščaj. Vedel je, da so vneti duhovniki za faro največa dobrota. Revežem je bil dober oče. Skromen v svojih potrebah, je porabil vse dohodke za miloščino. Zlasti ko je v letih 1763. in 1764. nastala na Neapolitanskem huda lakota, je storil toliko telesnih del usmiljenja, da ga je vse občudovalo. — Pri obilnem delu v dušnem pastirstvu je našel vendar še dovolj časa, da se je pečal z bogoslovsko znanostjo in spisal obširna učena dela.

V starosti je moral mnogo trpeti. Marsikatero leto je bil neprenehoma priklenjen na posteljo. Vsled tega je večkrat prosil, naj bi mu odvzeli težavno škofovsko službo. Toda v Rimu so vedeli, da je navzlic njegovi bolezni v škofiji vse dobro oskrbljeno. Še le papež Pij VI. je uslišal njegovo prošnjo in mu dovolil, da odloži vlado škofije in jo prepusti mlajšim močem. Vsi so se jokali, ko se je poslavljal sveti škof, on pa se je veselil. „Kakor gora ležalo je težko breme te službe na mojih ramah“, je rekel, „sedaj se čutim zopet lahkega.“

Poslej je živel v neki hiši svoje družbe in je umrl v visoki starosti prvi dan avgusta l. 1787. — Po smrti je bila njegova svetost potrjena z mnogimi čudeži. Leta 1816. je bil prištet zveličanim, l. 1839. pa proglašen za svetnika. Še večja čast ga je zadela l. 1871., ko so mu sv. oče Pij IX. na prošnjo vseh katoliških škofov podelili naslov „učitelja svete cerkve“.

Ni tukaj mesto, da bi našteval njegova učena bogoslovska dela, s ka- terimi si je zaslužil ta častni primek. Omeniti hočem le njegove nabožne spise, v katerih se je pokazal poljudnega pisatelja. Preprosti so in vendar vzvišeni, polni nebeške miline in maziljenja. V njih se lepo zrcali duh pisa- teljev, ki je bil prevzet goreče ljubezni božje. Zato niso spisi nobenega nabožnega pisatelja med ljudstvom bolj razširjeni kakor knjige sv. Alfonza. Pisal je sv. Alfonz v laškem jeziku, dandanašnji pa so že prestavljeni nje- govi spisi v vse jezike sveta. — Njih število je veliko; navesti hočem tukaj le tiste, ki so že poslovenjeni.

Med najlepše Alfonzove spise je prištevati: „Slava Marijina“ (poslo- venil Blaž Potočnik 1845.). Sam goreč častivec Marijin, je spisal to delo, da

bi spodbudil vernike k češčenju preblazene Device. — Pobožnim dušam je namenjena „Prava nevesta Kristusova“, (poslovenil B. Bartol). — Najbolj razširjeno pa je njegovo: „Obiskovanje presv. Rešnega Telesa.“

Ta knjižica je mnogo pripomogla, da se je razširila lepa navada vsakdanjega obiskovanja Najsvetejšega. V njej je snovi za premišljevanja in molitev za 31 dnij; z vsakim obiskovanjem presv. zakramenta je združeno kratko počeščenje Marijino. — V slovenščino je prestavil to lepo knjižico Friderik Baraga l. 1832, z nova jo je izdal Volčič pod imenom „Sveta ura“ l. 1867. in pod istim imenom l. 1896. neki duhovnik goriške nadškofije.

Svojo gorečo ljubezen do Jezusa v najsvetejšem zakramentu in do blažene Device Marije je izlil sv. Alfonz tudi v premnoge krasne pesmi. Izmed njih so nekatere predstavljene tudi na slovenski jezik in se še danes razlegajo po naših cerkvah. Prepisal sem tu eno, ki me je s svojo ginljivo vsebino in veličastnim napevom vselej prevzela, kadar sem jo slišal. Naj bi se pogosto glasila v čast najsvetejšemu zakramentu!

Pesem sv. Alfonza v čast presv. Rešnemu Telesu.

(*Poslovenil Blaž Potočnik.*)

Cvetice ve, ki noč in dan cvetete,
Pred Jezusom, o trikrat blagor vam!
Očesec vele dokler ne zaprete,
Se srečne, pred ne ločite od tam.
O da bi mogel jaz, kjer vé vmrjete,
Na vaši stopnji bit' pred Jezusam,
Da bi pri njem, za njega dal življenje,
Ki dal je sebe v moje odrešenje.

Tud' blagor vam, ve svetlobele sveče,
Tam gorite Zveličarju na čast
O, da bi jaz deležen bil te sreče,
Goreti zanj, vtopljen v nebeško slast,
Da bi enako vam, srce goreče
Povžilo v meni se Gospodu v last;
Bi jaz zamenjal z vami stopnjo mojo,
Dosegel koj bi srečo, radost svojo.

Bođ' slava tebi, blažena posoda,
Ki v tebi on prebiva, ljubi moj,
Udéljena ti častna je osoda
Kot božji hram se svetiš pred menoj;
O ko bi služba, v sé hranit' Gospoda
Mi dana bila le en dan — nocoj,
Ves gorel bi, ljubezni se povžival,
Ker bi ljubezni plamen v men' prebival.

Al' vender kel'h in sveče in cvetice,
Oh kol'ko srečnejši sem jaz kot vi!
Če pride k meni zvest' pastir ovčice,
Mi vžiti svoje dá meso in kri.
Če v Jezusu prejmem nebes slaščice,
In v srcu mojem Kristus sam živi,
Tokrat medlim, mrjem moči ognjene,
Ker se Zveličar moj sam z mánoј sklene.

O duša kakor vešica se sukaj
Okol' te luči neprenehoma,
Od vere in ljubezni živi tukaj
Ogrevaj se v svetlobi ljubega.
In kadar se ti dá prejeti, ukaj!
S teboj mu poje truma angelska.
Objemi ga, trdo se ga okleni,
Ter prosi: Daj ljubezen, Jezus, meni!

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec februar 1899.

Dušni pastirji.

Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsem ljudem. Učite jih spolnovati vse, karkoli sem vam zapovedal.

Tako je govoril Zveličar apostolom, predno se je ločil od njih. In tako se je tudi zgodilo. Apostoli so se razšli na razne kraje, sejali so seme božje besede, ustanavljali so krščanske občine, postavljali so jim prednike in širila se je bolj in bolj katoliška cerkev. Pregarjali so jo — pregnati, porušiti, poplaviti je niso mogli najhujši viharji notranjih in zunanjih sovražnikov.

Dandanes pa, prehôdi ves svet, po mestih in selih, po razsečnih planjavah in planinskih visočinah najdeš belih cerkvâ in poleg njih bivališča onih, katerim so cerkve v oskrb izročene. Prehôdi, pravim, vso zemljo in uveriš se, kako resnična je beseda psalmistova: Po vsej zemlji je šel njih glas in do kraja sveta njih besede. (Ps. 18, 5.)

Od Boga se je to zgodilo in je čudovito v naših očeh. Pač res! Ko bi bilo Zveličarjevo delo — človeško delo, njegova cerkev zemeljska naprava, kdaj bi bila že izginila z zemlje brez sledu in brez časti! Prav to pa nam je nov dokaz izmed mnogih drugih, da je sveta cerkev duhovno telo Kristusovo, ki ne umira, ne slabi, ne gine, ampak vedno krepkeje raste, se razvija in donaša najlepših sadov za večno življenje. Res, da se menjajo osebe, kakor se v naravi menjajo letni časi, lepo in slabo vreme, toplota in mraz, dež in sneg, solnce in dan. Toda, kakor se narava vedno prenavlja in presnavlja in vedno narava ostane, tako se tudi v katoliški cerkvi vedno menjavajo osebe, a katoliška cerkev je vedno ista, vedno mlada in cvetoča nevesta Kristusova.

To je sicer lepa, vesela misel, polna tolažbe vernemu kristijanu. Ali ne smemo pozabiti, da je tudi vsaki izmed nas poklican, da sodeluje v božjem kraljestvu na zemlji. Ako bi tega ne marali storiti, bati se je, da se tudi nad nami izpolni beseda Odrešenikova: Božje kraljestvo vam bode odvzeto. (Mat. 21, 43.) Cerkevna zgodovina nam kaže mnogo pokrajin, kjer je kdaj cvetel vinograd Gospodov, kjer so se porajali največi zagovorniki naše vere, sedaj pa ondi bohotno raste osat krive vere in kopriva nevere. Kako je cvetelo o prvih časih krščanstvo v Aziji in Afriki, koliko neutrudno delavnih cerkvenih očetov je vzrastlo na onih tleh! Avgustin in Krizostom, Bazilij in Gregorij Nacijanski in še toliko drugih je poživljalo in utrjevalo versko življenje po ondotnih krajih. Zdelo se je, da ne more pognati ljulika med pšenico, da ne more razpasti to utrjeno versko življenje. In vender! Kako se je vse v času izpremenilo! Zadela je narode kazen božja: odvzeto jim je bilo kraljestvo božje. A zakaj? Pač so pastirji in čreda premalo pomnili besedo božjo: Kdor stoji, glej, da ne pade. Pač so se udali le prepogosto drznemu razmišljanju, hoteč skrivnosti božje premotriti s svojim

umom. A bilo je tudi še nekaj drugega, kar je pospeševalo razpad verski med njimi: pastirji in čreda so bili med seboj premalo v zvezi.

Jezus Kristus si je namreč najpreje izvolil dvanajst apostolov, ki naj bi opravljali trojno njegovo službo med verniki: učeniško, duhovsko in pastirsko. To trojno dolžnost so apostoli izročili svojim naslednikom, papežem in škofom, ki se vsled tega imenujejo učeča cerkev. Verniki pa imajo dolžnost poslušati in ubogati poslane jim predstojnike; zato se imenujejo poslušajoča cerkev. To je od Jezusa Kristusa ustanovljena zveza med pastirjem in čredo, med predstojniki in verniki v katoliški cerkvi. In ta zveza mora obstati do konca sveta. Čim tesneje je ljudstvo zvezano s svojimi predstojniki, tem lepše se razcvita versko in нравno življenje med narodi. Kako hvaležni torej moramo biti svetemu očetu, da je vsprejel za mesec svečan v apostolstvo molitve — dušne pastirje. Da, v svesti smo si, kako težka, odgovorna, če tudi zelo imenitna je njih služba. Posredovati morajo med Bogom in vernim ljudstvom. Vsak dan stopajo pred oltar Gospodov ter ponavljajo na nekrvavi način krvavo daritev, katero je enkrat za vselej opravil na Kalvariji Odrešenik. Vsak dan dvigajo proti nebu kruh in vino v najčistejši daritvi za neštevilne grehe, zamere in zanikernosti..., vsak dan opirajo neumrljive duše v krvi Jagnjetovi. Vsak dan odpirajo nebesa, deleč vernikom odpuščanje grehov; vsak dan utrjajo pri mizi božji svoje ljudstvo v ljubezni božji. Bolnike tolažijo in pripravljajo za daljno pot v večnost, novorojence vsprejemajo v sveto katoliško cerkev, one pa, ki so se poročili v zakon, blagoslavljaajo. Zares mnogovrstna naloga, obširen delokrog, odgovorna služba.

Dasi pa je duhovni pastir po svojem poklicu dolžan stopati vsak dan v svetišče božje, vendar ni še popolnoma slekel starega človeka. Človeške slabosti, hudo nagnjenje, grešne nevarnosti — oj, kako se zbirajo pogosto temnim oblakom jednako nad glavo dušnega pastirja! Kdo mu pomore? Kdo drugi, če ne pobožni verniki s svojo molitvijo? Molitev je tista sveta zveza, ki veže vernike s svojimi dušnimi pastirji. Čim bolj utrjena je molitev med verniki in duhovniki, tembolj uspešno se razvija duhovsko delovanje. Tako je bilo vedno, tako zlasti mora biti dandanašnji.

Sovražniki cerkve ravnaajo prav tako, kakor je že napovedoval Zveličar svojim apostolom: Udaril bom pastirja in razkropila se bode čreda. Zato vidimo vsaki dan, kako zlobno napadajo cerkveni sovražniki dušne pastirje. Vsaki čas, vsaka prilika, vsaka oseba jim je pripravna, samo da morejo založiti kako gorko katoliškim duhovnikom. Po časnikih in zbornicah, po knjigah in gostilnah, po delavnicah in javnih zborovanjih jih blatijo, kleve-tajo, obrekujejo, da, celo proklinjajo. In zakaj? Namen jim je: udaril bom pastirja, in razkropila se bode čreda.

Razkropila se bode čreda, ako bode brez pastirja. In potem jej gorje, stokrat gorje! Potem se izpolni nad njo beseda Zveličarjeva: Božje kraljestvo vam bode odvzeto...

Pobožni bravec, ki vidiš vihar, ki se dandanes zbira nad glavami dušnih pastirjev, ti bi morda rad pomagal, rad branil, rad zagovarjal svoje

duhovnike pred grabljivimi volkovi njih nasprotnikov. Toda, kakor sam praviš, nimaš tiste vednosti, one veljave in prave prilike, da bi zastavil v prid svojim dušnim pastirjem krepko, tehtno besedo. Jedno orožje pa imaš, s katerim se lahko in najbolj uspešno bojuješ za namestnike Kristusove: molitev. To orožje podaje tudi sveti oče zlasti za mesec svečan letošnjega leta. Primi to orožje v svoje roke in bodi uverjen, da bode Zveličar to skrivno vojsko za dušne pastirje vsprejel radostno in ta dar molitve bode Njemu, ki vidi našo dobro voljo, tako všeč, kakor mu je ugajal dar uboge vdove v jeruzalemskem templju . . .

Težko se mi je ločiti od tega predmeta. Uverjen sem namreč, da se med nami le prerado pozablja molitev za dušne pastirje. Zato k sklepu le še jeden spomin.

Po genezareškem jezeru je plavala ladija, v kateri je utrujen Zveličar mirno spal. Apostoli so se pa ubadali in upirali na vso moč, da bi premagali vedno večo ihto viharja, ki jih je zajela sredi jezera. Toda ni šlo: valovi so bolj in bolj pljuskali okrog ladije, voda se je zlivala že vanjo. Zdaj, v zadnji sili pa pokličejo in vzbudé apostoli Kristusa. V jedni sapi vpijejo: Gospod, otmi nas, tonemo!

In zapovedal je vetrovom in morju in nastala je velika tihota . . .

Dandanašnji preti poguba vernemu ljudstvu odtod, da nam sovražniki hoté vzeti ali vsaj ob veljavo spraviti dušne pastirje. Dobro namreč vedó, da je čreda brez pastirja prva žrtva nenasitnih volkov. Zato treba, da i mi vzpričo tolikih nevarnostij kličemo zaupno: Gospod, otmi nas, sicer vtremo v valovih brezverstva in nenravnosti.

Plesavka pred podobo presv. Srca Jezusovega.

Učen Francoz, ki je napisal mnogo lepih knjig, pripoveduje nekje mikavno zgodbo, ki se mi zdi, kakor nalašč za predpust. Mož je imel prijatelja, častitljivega, sivclasega starčka. Pri tem je bivala bratova hči; dekle ni bilo napačno, samo preveč zletavo in radoživo je bilo; imelo je takrat osemnajst let. Pred pustom pride nekoč k stricu, staremu gospodu, in začne z njim pogovor. Govorila sta pa tako-le:

Dekle. Ljubi stric, ali vas smem nekaj vprašati? Povejte mi no, ali je ples dovoljen?

Stric. Ti bi rada vedela, kaj sodim jaz o plesu. Poslušaj! Da pa me ne bodeš krivo umela, ti moram takoj povedati, da ne mislim govoriti o pobožnem plesu, o katerem beremo v svetem pismu. Sveto veselje, ki je prekipelo prepolno dušo pobožnega kralja Davida in se razodevalo v telesnem kretanju in gibanju, je scela drugo nego li grešna slast posvetnega plesa. Midva govoriva o plesu, pri katerem se zbirajo ljudje obojega spola, da pasejo svoje strasti, ničemurnost in hotljivost. To sem ti moral naprej povedati; in sedaj ti bodem odgovoril k vprašanju: „ali je ples dovoljen?“

Ples sam ob sebi ni nič pregrešnega; toda človeška strast ga je izpremenila, in kakor ljudje sedaj plešejo, je ples redko kedaj ali pa nikoli brez greha. Stari neverniki so svoje malike častili z brezsravnim plesom; od malikovavcev so podedovali grdi ples tudi razuzdani kristijani. To je pričetek plesu, kakršen je sedaj v navadi. Zgodovina nam to spričuje.

Dekle. Ali je to ves odgovor k vprašanju: „ali je ples dovoljen?“

Stric. Potrpi, da izgovorim. Ko je poganski advokat Ciceron zagovarjal pri tožbi državnega uradnika Lucija Murena, češ, da je plesal, je dejal: „Česar dolžite Murena, to ni nikakor verjetno, če ne dokažete drugih pregreh, katerim se je moral udati, predno je plesal; zakaj nihče ne pleše, niti sam, niti pri poštenih veselici, če ni pijan ali pa blazen. Ples je zadnja vseh pregreh in družu v sebi vse druge.“

Demosten, največi grški govornik, je skušal pri svojih deželanih ljudi sovražnega macedonskega kralja Filipa s tem omrčiti, da jim je očital, da so očitno plesali. Pogan Ovid, ki je na glasu radi grdih in nesramnih pesmi, je imenoval plesišča skale, ob katerih se mnogim razbije nedolžnost. Kaj so mislili o plesu stari modrijani Aristotel, Platon, Seneka, o tem molčim.

Dekle. Dobro, gospod stric, saj meni tudi ni do tega, kako so sodili o plesu Ciceron in drugi; jaz bi samo rada vedela, kako vi sodite.

Stric. Ker ne maraš poslušati starih poganov, ti o njih ne bodem več govoril. Samo to ti morem še povedati, da so za rimskega cesarja Tiberija mestni starešine in svetovavci pregnali vse plesavce iz Rima. Pa rekel sem, da ti o poganih ne bodem več govoril.

Sveti Duh pravi: „S plesavko se ne pečaj, tudi je ne poslušaj, da ne pogineš po njeni zvijači.“ O tem pa, kar se godi na plesih, govori isti sveti Duh: „Ker sijonske hčere glavo po koncu nosijo in gredé z očmi migajo in z rokami ploskajo in merijo svoje stopinje in po plesavsko hodijo, jih bo Gospod osramotil.“

Dekle. Stric, nikar ne zamerite, vi ne odgovarjate mojemu vprašanju. Prosim vas, povejte mi na kratko, ali je ples dovoljen?

Stric. Cerkveni oče, sv. Efrem, ki je bil učen na sv. pismo, je zaklical: „Kdo mi more v sv. pismu pokazati, da kristijan sme plesati? Kateri prerok uči to? Kateri evangelist potrjuje to? V katerem apostolskem pismu je le ena vrstica, ki bi se mogla plesavcem po godu tolmačiti? Če je taka naslada kristijanu dovoljena, moramo reči, da so postava, preroki, apostolska pisma in evangelisti polni zmot. Če pa je vsaka beseda v svetih knjigah resnična in od Boga navdihnjena, — in to se ne dá tajiti — je kristijanu prav gotovo prepovedano iskati takega veselja.“ Tertulijan imenuje plesišče ograda, na katerem se zbira ves gnoj. Sv. Ambrož pa pravi, da je plesišče mrtvaška rakev nedolžnosti in grob sramežljivosti. Sv. Avgustin je dejal: „Bolje je, če kdo v nedeljo težko dela, kakor pa če pleše.“

Dekle. Ne vem, kaj hočete. Pripovedujete mi, kako sodijo o plesu drugi ljudje; a meni ni do tega, kaj mislijo drugi, jaz bi samo to rada vedela, kaj mislite vi, ali je ples dovoljen ali ne?

Stric. V novejši dobi sta dva slavna škofa to-le dejala o plesu:

„Plesišče, pravi sv. Karol Boromejski, je ris, ki v njega sredi sedi hudič, v krogu pa se vrté njegovi sužnji.“ In sv. Frančišek Saleški je rekel: „Ples je nevarna zabava, nespametno veselje, ki vzbuja hude strasti.“

Dekle. Navesti mi hočete vse priče od Adama do današnjega dne; jaz jih ne potrebujem; prosim samo vas, povejte mi: ali je ples dovoljen?

Stric. Cerkveni zbor carigrajski je izobčil one, ki bi se udeleževali javnih plesov. Zbor v Laodiceji in Leridi je prepovedal plesanje celo pri ženitnini; drugi zbor imenuje ples nespamet in hudičeve zanjke.

Dekle. Po svetih očetih pridejo na vrsto cerkveni zbori. Prav treba jih je bilo! Zdi se mi, kakor da hočete narediti iz mene učenega bogoslovca. Mislim, da se zastonj trudite; zato mi brž povejte: ali smem plesati?

Stric. Ne bodem ti več govoril ne o sv. pismu, ne o svetih očetih, tudi ne o cerkvenih zbora. „Ples“, tako je dejal pesnik Petrarca, in njegove sodbe, mislim, ne bodeš prezirala, „ples je malopridna igra, nevredna človeka, pristujena nedolžnemu očesu, vir nesramnosti in nečistosti.“ Neki posvetnjak, ki je okusil vso slast grešnega življenja, je pisal škofu avgustodnskemu: „Ples se mi je zdel vedno nevaren; to vem ne samo po svoji pameti, ampak tudi po izkušnji; in dasi cerkveni očetje krepko in odločno govoré, vendar mislim, da sodba posvetnega človeka tukaj še več velja. Vem, da ni ples vsem enako nevaren, vendar se razvnamejo tudi najbolj mrzli ljudje. Navadno se zbirajo pri plesu samo mladi ljudje, in ti nimajo toliko moči, da bi se upirali izkušnjavam. Zato sodim, da kristijan ne sme hoditi na ples“.

Dekle. Za ta pot bodi dosti; vprašam vas samo enkrat še, povejte mi: ali je ples dovoljen? Recite: da, ali ne!

Stric. Nikar se ne jezi; obljubim ti, da ti povem svojo sodbo, če mi prej odgovoriš nekatere stvari, ki te jih bodem vprašal.

1. Tisti dan, ko si bila pri sv. krstu, si se odpovedala hudiču, njega moči in delom; a pri plesu je prav vse to, čemur si se odrekla, ali ne? 2. Ali bi hotela umreti pri plesu, ne da bi imela en sam hip časa za kesanje? 3. Ali bi se upala v obleki, katero misliš imeti pri plesu, iti k mizi Gospodovi, k sv. obhajilu?

Dekle. Stric, nikar tako ne govorite; saj se ne gre za to, kako jaz sodim ples, ampak kako ga vi sodite?

Stric. Naj bode! Ne bom te silil, da bi mi odgovorila k trojnemu gorenjemu vprašanju; toda povej mi vsaj to: Ali je res, da ljudje že cele dneve poprej mislijo na ples, predno gredó plesat, da mislijo na ples celo pri molitvi? Ali je res, da potrebujejo cele ure, predno se za ples dosti gizdavo napravijo, da radi tega zanemarjajo molitev in svoje delo? Ali je res, da pogosto plešejo take dni, ki so posvečeni Bogu, da plešejo celo spokorne dneve?

Ali je res, da se ženske na plesu skušajo, katera bode bolj gizdavo in bolj nespodobno oblečena? Ali je res, da storé vse, kar le morejo, samo da bi ugajale poželjivim očem? Ali res rabijo vsakovrstno umetelnost, da bi pridobile, česar jim narava ni dala, in prikrile, kar so jim prinesla leta?

Ali je res, da pri plesu iz ljubosumja, nevoščljivosti, sovraštva drugi drugega na tihem obrekujejo in kolnejo? Ali je res, da še več dni po plesu samo o tem govoré, kar so pri plesu videli in slišali?

Ali je res, da je pri plesu vse združeno, kar draži čute, mami srce in razvneša domišljijo? Ali je res, da se pri plesu užiga v srcih nečisti ogenj grešne ljubezni? in nespodobno kretanje? zapeljivi nasmehi? in mehka godba? in opojna pijača? in bleščeča dvorana? in sijajna razsvečava? kdo je tako trden, da ne bi se mu ob vsem tem zvrtilo v glavi?

Ali je res, da za ples potrošijo toliko denarja, da bi z njim mogli pomagati mnogim revežem, ki stradajo in prezebajo ta čas, ko se vi pijan; grešne slasti smejete in udelujete, kakor da ste iz uma? Jok in vzdih bednih siromakov kličejo nebo na maščevanje, ko vi plešete.

Ali je res . . .

Dekle. Oh, stric, dosti je, prosim vas; ne bom vam odgovarjala k vsem tem vprašanjem; raje vam obljubim, da ne bodem nikoli plesala; saj tako vidim, da mi ne dovolite plesati.

Stric. Motiš se, dekle. Povem ti naravnost: jaz ti dovolim plesati. Ali si me razumela?

Dekle. Vi, stric, mi dovolite plesati?

Stric. Da, da, jaz, sivolas mož, ti dovolim plesati, če mi storiš samo eno stvar.

Dekle. In kaj bi bilo to?

Stric. Ali mi obljubiš, da bodeš storila, kar ti bom rekel?

Dekle. Obljubim.

Stric. Dobro, poslušaj me! Ti veš, kaj nas uče v cerkvi: vse, karkoli storimo, posvetimo Bogu z dobrim namenom; in Bog je tako dober, da vsprejema od nas kot dobra dela naša najbolj navadna vsakdanja opravila: jed, počitek, pošteno razveseljevanje, spanje in kar je še drugega takega. Kadar se bodeš napravila za ples, pojdi sama v svojo sobico, za pričo naj bode samo Bog in tvoja vest, in poklekni pred podobo presv. Srca Jezusovega; tedaj pa tako-le moli: O moj Bog, moj Gospod, moj Oče in moj Sodnik! jaz mislim nekaj storiti, kar obsoja sveti evangelij in tvoja sveta cerkev, pri čemer so že mnogi izgubili svojo pobožnost, ponižnost in nedolžnost; da bi se to dobro sponeslo, sem rabila mnogo časa, da sem se gizdavo nališpala; ovenčala sem si lasje s cvetjem, da bi očem bolj ugajala; to ti sedaj darujem, da bi posnemala Tebe, ki si bil zame s trnjem venčan; storila sem to bližnjemu v lep zgled in svoji duši v zveličanje, da izpolnim svojo krstno obljubo, v kateri sem se odrekla hudiču, njegovemu napuhu in njegovim delom. Usliši me milostno, o Gospod, in daj mi svoj sveti blagoslov.

Dekle. Stric, to je nemogoče storiti; noben kristijan ne bi se drznil tako moliti; to bi se reklo z Boga norčevati.

Stric. Kakor hočeš; stori ali pa pusti; a drugače ti ne dovolim iti na ples.

Dekle. To naj stori druga; jaz nikdar ne.

Stric. Ker plesa ne moremo Bogu darovati, ne da bi se s tem z njega norčevali, je jasno, da ples ni tako nedolžno veselje, kakor svet govori. Vender kraj vsega tega, in to ponovim še enkrat, ples sam ob sebi ni greh; a to, kar je s plesom dandanašnji skoraj vedno združeno, dela ples nevaren in pregrešen. Ali hočeš sedaj vedeti, kaj sodim jaz o plesu? Poslušaj me in dobro umej moje besede in ne podmetaj jim drugega pomena razen onega, ki ga v resnici imajo:

Ples je prilika za greh, in zato ni dovoljeno plesati.

Ker pa vender ples sam ob sebi ni greh, se utegne časih zgoditi, da kdo dvomi, ali bi smel plesati ali ne. Kaj je takemu storiti? Vpraša naj svojega izpovednika, t. j. resničnega prijatelja svoje duše; on bode stvar razsodil, ne po naukih sveta, ampak po naukih sv. evangelija.

Kar pa zadeva tebe, ki si moja sorodnica, ali hočeš slišati mojo zadnjo besedo? Če verjameš moji izkušnji in le nekoliko spoštuješ moje sive lase, nikar nikoli ne hodi na ples.

Tako je končal modri starec. — Ti pa, dragi prijatelj, ki si bral to povest, če poznaš koga, ki rad pleše, daj jo še njemu brati; morda se bode venderle spametoval in uvidel, kolika nevarnost preti pri plesu njegovi duši.

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnega Telesa v Ljubljani. Po noči med 2. in 3. februarjem bodo moški molili presveto Rešno Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 8. ura: Češčenje preblažene Device in Matere božje Marije.

Po noči med 13. in 14. februarjem, t. j. tisto noč med pustnim ponedeljkom in pustnim torkom, bodo izvanredno molili moški Najsvetejše tudi v stolni cerkvi sv. Nikolaja in sicer 30. uro, spravne molitve. — K tej uri, ki se bode darovala v spravo za premnoge grehe, storjene v pustnih dneh, se še posebno vabijo vsi krščanski možje, če tudi niso udje ponočne molitve.

Češčenje presv. Rešnega Telesa in Marijina družba v Šmariji pri Ljubljani. Rožnivenško nedeljo je minilo dve leti, kar smo pri nas vpeljali glasne molitvene ure pred Najsvetejšim. Molili smo vse nedelje in praznike po eno uro, a ker se je molitev ljudem jako priljubila, smo začeli moliti po več ur. Od meseca junija lanskega leta molimo vsako prvo nedeljo od 1—2. popoldne pred izpostavljenim sv. Rešnim Telesom. Molivcev, prav za prav molivk, je skoro polna cerkev. Božji blagoslov ni izostal. Vstopilo je mnogo novih udov; posebno pa se odlikujejo v češčenju presv. Rešnega Telesa mladina in otroci, tudi najmanjši učenci. Res ganljivo jih je gledati, kako ti mali otroci v mrazu in snegu, dostikrat lačni, čakajo molitvene ure; neka nevidna moč jih vleče k božjemu Srcu prijatelja otrok. Tacih je nebeško kraljestvo!

Odkar se je začelo javno češčenje presv. zakramenta, se množi preje-manje sv. zakramentov, poživlja bogoljubno in čednostno življenje. Lansko leto so udje bratovščine prvikrat svetili pri procesiji.

Lep sad češčenja presv. Rešnega Telesa je gotovo „Marijina družba za dekleta“, katero so nam prevzvišeni gospod knez in škof na dan brezmadežnega

spočetja Marijinega tako slovesno vpeljali. Ogromno je bilo zaprek, ovir in težav, a z božjo pomočjo se vse premaga, vse doseže. „Če je Bog z nami, kedo je zoper nas?“

Globoko v srce nam je segel govor prevzvišenega gospoda kneza in škofa, ko se nam v navdušenih, prepričevalnih besedah na leci opisali velevažni in globoki pomen današnjega dne za vso Šmarsko faro. Srečne so imenovali hčere Marijine, ki so svoja srca v dar prinesle brezmadežni Kraljici; njim smrt gotovo ne bo grenka, saj jih bo privedla k svoji ljubljeni Materi. Srečne matere, ki gledate svoje hčere tu pri oltarju prečiste Device, srečna fara, ki hrani v sebi zagotovilo boljše prihodnosti. O naj bi se tudi mladeniči navdušili za Marijino družbo in ne zaostajali za dekletki!

Nato se je vršil slovesen sprejem, pri katerem se je zalesk tala solza v marsikaterem očesu. Nepopisno je bilo veselje in navdušenje za Marijo, ko je na večer spremljalo vseh 60 srečnih Marijinih deklet Prevzvišenega, skozi čarobno razsvetljeno vas, na kolođvor. Izginil je mahoma ves strah pred ljudmi in z nekakim ponosom nosijo svetinjske.

Bog jih živi, Bog jih blagoslavlja, Marija jim pa izprosi pri svojem ljubem Sinu stanovitnosti do smrti!

Marijin otrok.

Zahvala in prošnja.

Misijonarji novič ustanovljene misijonske hiše sv. Jožefa pri Mariboru izrekajo vsem preblagim dobrotnikom presrečno zahvalo za poslane darove. Da bi pa zamogli v zapuščeni romarski cerkvi sčasoma oskrbeti nov oltar sv. Jožefa, sv. Ane in sv. Terezije, nov križevi pot, nove orglje in najpotrebnišo cerkveno opravo, zato trkam vnovič na dobrotljiva srca blagih „Venčevih“ brancev po Slovenskem in prosimo, podpirajte nas še nadalje s svojimi dobrotnimi darovi. — Molili bomo očitno in zasebno za dobrotnike, naj bi jim mogočni sv. Jožef izprosil pri ljubem Jezusu v najsvetejšem zakramentu obilnega blagoslova in srečno zadnjo uro. Darovi naj se pošiljajo: Uredništvu „Venca“ v Ljubljani, Semenišče. Hvaležni misijonarji:

Vinko Krivec

France Javšovec,
superijor.

Gregorij Flis.

Zahvala za uslišano molitev.

Družina M. iz K. se zahvaljuje Materi božji in sv. Jožefu za zdravje. — N. N. se zahvaljuje Materi božji brez madeža spočeti za naklonjeno pomoč. — P. Z. bog. se zahvaljuje naši ljubi Gospej presv. Srca in sv. Antonu Pad. za zdravje. — Jožefa Gajšek iz konjiške dekanije se zahvaljuje sv. Družini in sv. Antonu Pad. za pomoč v velikih zadevah. — J. D. iz P. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji vedne pomoči za milostno uslišanje. — A. L. se zahvaljuje lurški Materi božji in sv. Antonu Pad. za pomoč v bolezni. — V. P. se zahvaljuje presv. Srcu za ustanovitev Marijine družbe.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.